

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos..... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	5'50

UN CERTAMEN DE BARBÉS.

(ACABAMENT.)

Una vegada passava per un llogaret de mala mòrt y vaitx preguntà si hey havia barbé. ¿Axò no vòl? (me contestaren;) y un barbé de rumbo que tenim. Veja si es bô que quant li tocà anà a servir el rey, tolduna el feren barbé de tots els Dragons de la Ciutat. M'hi vaitx fé acompanyà y el vaitx trobà qu'estava teixint una pessa de burell amb tota sa catxassa del fam, fam, lleu, lleu. Era ja véy y duya uyeres de ganxo a n'es nas. Tregué una cadira gròssa de vaqueta qu'estava arreconada y no sortia a llum més qu'els dissaptes s'horabaixa; amb un assiento doble de pòst que s'alsava per deixà servi s'altre de torn; y al temps qu'una fiya séua feya fòch de lleña per escaufa s'aygo, ell passava ses penes del purgatori per podè posà sa cadira de mòdo que segués plana y no coixetjás demunt es mal empedregat de sa botiga. Comensà s'operació y comensà també a contarmé totes ses séues campanyes a pedres menudes y ses accions de guèrra amb totes ses séues nòtes y señals, sense deixà res per vert, y donantmè de tot ses fites netes. M'ensabonava y s'aygo deixava anà una oló de bròu de sopes qu'embalsamava. Tenia una trutja amb porcellins qu'anavan y venian per la casa, y al temps que m'afeytava passavan y traspasavan per entre ses nòstres cames ó se gratavan s'espina y s'escarpó amb ses barres de sa cadira; y tant fòrt arribà a gratarshí sa trutja, que vengué a un través de cabey el qu'es barbé y jo pegássem de folondres y anássem de redolons a menjá borra per devall els talessos. ¿Y que n' dirèm de ses mosques? Per allà pròp hey havia una estesa de figues martiniques qu'es secavan a n'es sòl, y en duyan sèt sostres. Tolduna que ses malahides me veren amb ses mans travades, més llaventes qu'un llamp m'envestiren com a cans de bòu desfermats y em posaren com un llatze; xupantmè sa suhó de sa clòsca, des clotell y des

betcoll. Jo bé em cuydava de rubarmè es front, pipelletjá espès y menut y mourore ses oreyes; y el pòbre barbé també, el temps que m'afeytava, bé feya sa séua obligació, arruxa qui arruxa amb sos colsos y venta qui venta amb sa ma esquerra, pegantme qualque xisclet d'en tant en tant; però elles no desmayavan may per axò; ses caparrudes tornavan a la càrrega; sèt n'han entrades sèt n'han d'eixí; y movian un saluet capàs de fé pèdre sa paciència a n'es Sant més gròs del Cèl.

—¿Y axò, ahont era?

—No heu vulgues sebre. Un'altre vegada no sé que pèstes vaitx tení que cregué tothom que ja havia fet es cuèch ó els elems; y tenintme per mòrt m'anavan a posà dins es baul. Jo tenia tots els sentits ben espavilats, més no podia bellugá sa llengua ni bategarmè cap mica; y quant vaitx colegí que cercavan un barbé porque m'fés sa derrera barba, tot me vaitx alegrá, pensant que tal vegada may afeytavan milló a un homo que quant era mòrt, per causa d'havé de compareixe a juy devant Deu. Vengué es barbé... ¡Ay, germanets! ¡Y quins martiris més cruèls! En sa méua vida n'he passades de més verdes ni de més madures. Aquell homo sens'ánima pensant qu'era vertadé mòrt, m'escorxava d'en viu en viu.

—¿Y a Mallorca, vaitx torná a preguntarlí, no n'ha trobat cap que valga la pena de darlí ses mil lliures?

—Jo t' diré. Tot lo mon es mon, fora Montuiri. Per tot hey ha de tot, bô y dolent. Lo qu'es jo no m'puch queixá d'els barbés de Mallorca. No diré que no n'haja trobat qualcun de ben esquinsat; per regla general, n'hi ha molts de bòns y de redebòns; però un barbé del tresu moreta, axí com jo'l cerch y axí com el vaitx trobà aquella vegada... ¡Que vòl qu'et diga!... No hey es.

—Lo que li sé dí es qu'es milló barbé del mon per cada qual es ell mateix.

—T'equivòques. Si no fós qu'un homo devegades es curt de vista ó de gambals, ó té es pols que li tremola, ó no té lleguda per cuydarsè de ses eynes, axò qu'ara has dit seria una veritat;

però nòltros els inglesos solèm dí qu'es temps es moneda; y un que vòl afeytar-sè a sí mateix y no n'sap, es com un que no hey veu; ó com aquell que s'afica en lo que no entén y pèrd s'ase y ses magranes allà ahont pensava trobarhí un negret. Qui no es de l'art el gasta; per axò qui es sabaté que fassa sabates.

Tú te figures que s'afeytá es una feyna que la sap fé qualsevòl, per manèlla que sia; y saps qu'hey vas d'erradet de contes. Es fé una barba ben feta vòl dits, y sebre tocà una partida de tecles que no hey va tothom.

Primé es precis dispòndre d'un bòn local que tenga bòn claró y possehí una cadira còmoda y que no tastaneitx; llavò ensopegá bòns rahors. bòn passadora y un tros de caña-fèlta ben fina per repassá. S'es mesté també tení bon pols y una llaujeresa de mans que no té un xambó; y una netedat en tot que no abunda gayre, sebre escuhí sa casta de sabó més adecuada al cutis de sa persona que s'afeyta; coneixe quant s'aygo está a punt de calenta; tení cèrta mònta per reblaní bé sa barba, particularment allà ahont fá revexins; possehí afiladores ben enconades y sebrerhí jugá els rahors per demunt elles, porque tallir dols; coneixe sa barba si'l demana prim de tay ó toixarrut; sebre fé sa feyna depressa per no ení fastidiat a sa cadira el pòbre que s'afeyta. Ferlí la pala y y mourerlí convèrsa de son xam, porque no's cans de seure. En fin, tantes còses totes interessants y dignes de tenirse en conta, qu'un barbé que n' deix una me-reix que li donen carabassa porque en puga menjá tot l'any en xich-xech.

—Me diga: y deuen essè molts ja els barbés que l'han afeytat a l'hora d'ara.

—¡Oh! sí. Jo t'ho diré. Apuntats los tench tots a n'es llibret de memories. Son fins avuy, mil quatre cents xexanta tres.

—¿De per totes ses parts del mon?

—De per totes. De la Xina ahont hey hauria molts bons barbés si no fossen tant paupes. De les Indies, ahont no valen una maya. De l'Egipte, ahont n'he trobats de tals quals. De l'Italia ahont son més bons per adula que per afeytá.

De Fransa, ahont pujan més els lletreros y ses cortesies que ses mañes. D' Espanya, ahont saben puntetjá milló una guítèrra qu' una cara, y sempre mesclan sa barba amb sos títors y sa política. En fin, de per totes ses tèrres que pugues pensá y anomená.

—Y vostè que també deu havè estat p' els Estats-Units; me diga: ¿es cert que per allà afeytan els homos amb máquina.

—¡Ca! riutèn. Això d' afeytà els homos amb máquina son vuyts y nous y cartes que no lligan. Els diaris devegades van de bèrbes y s' entretenen amb aquests doys, blayures, ó vivós.

—Heu trobava jo, qu' era mala d' inventá una máquina qu' afayt bé.

—Es impossible... Y ben pensat; jo en sé una. Y per cert qu' es una bona máquina y ben acabada.

—¿De veras? Jo no n' tench cap noticia.

—¡Tú! Saps encara qu' ets de jove per haverla afínada.

—La m' esplich. ¿Que té moltes ròdes?

—No, cap. Axí mateix es una máquina molt complicada y qu' afeyta ben dols y ben fi. El dimòni l' emprá una vegada per afeytà de bot y boley tots els homos plegats amb un santi-amèn.

—¿Y ahont la podria veure?

—Ahontsevuya. A bordo en tens més de dues.

—¿Que son de vapor ó de mòlles?

—De mòlles, que després se tornen cròstes... No t' trenquis es cap. Sa máquina milló per afeytà bé un homo; deixèt de cábulas; es una dòna.

—¿Que me diu!

—Lo que sents.

—¿Y axò es cert?

—Tant cert es y segú, qu' estich per mí que ningú a la llarga, m' ha de treure ses mil lliures de pòtes més qu' una dòna.

PRP D' AUBEÑA.

ELS SANTS MANAMENTS DE LA LLEY DE DEU.

A ton Deu y Criador
Sobre tothom amarás.
Y a Ell tan sòls servirás
Pera sempre amb gran amor.

P' el Sant Nòm no jurarás
Ni el posarás may en vá,
Ni tampòch flastomarás
Cristiá, si te vòls salvá.

Amb sis dies lo podè
De Deu el mon va creá,
Y el seté va descansá.
Guarda tu també el seté.

Honrarás ton pare y mare,
Y ses ordres has de creure;
Si un dia en el Cèl vòls veure
De Deu la divina cara.

Essent autó el mateix Deu
De la Mòrt y de la vida,
Es còsa molt atrevida
Matá l' home un germá seu.

Si vòls tení la bellesa
Del angel del Cèl hermós
Guardèt d' essè lucuriós;
No cometis impuresa.

No tòquis rès a ningú
D' allò que no sia teu.
No robarás; te diu Deu,
Si vòls tení el Cèl segú.

Per més que t' senti el Dimòni
Ni digas may cap mentida
Ni pòsis fals testimoni
En que te costi la vida.

Demunt la muller casada
No hey pòsis ton pensament.
Unida amb Sant Sagrament
Per tú es persona sagrada.

No miris may amb codicia
Bens que ja d' un altre son
Qu' aquest pecat en el mon
Es causa de la malícia.

Aquests deu Sants Manaments
Sòls a dos se redueixen
Y en tení amor consisteixen
A Deu y a tots els vivents.

P. G. F.

AMOR Y AÑORANSA.

Era una de ses nits més calaroses de s' estiu; l' oratjet calmava un tant sa calor; el Cèl estava estrellat; sa lluna amb sa séua claró iluminava el camp y entre ses floretes, espesses rames, y enredaderes, se sentí un trist jamech; jamech llarch, interminable, que fer à qualsevòl que l' senti, que l' còr destròssa y el deixa embadalit.

¿Qui será qu' a tals hores tan tristement suspira? ¿Quina será sa causa de aquell sospir?

Es na Maria, joveneta de devuyt anys, hermosa com un dia de primavera, casta y pura com ella mateixa, qu' està plorant sa séua desdita, en los séus uys preciosos se retrata sa tristesa de son còr, en los séus moviments se veu sa séua inquietut, y en tota ella se veu un gran abatiment.

¿Qu' es lo que li estarà passant en aquells moments? ¿Quin ocult misteri

hey haurá en son interió? ¿No té els séus pares? ¿No té sos germaus que molt l' estiman? ¿Que li falta?

Li falta son amor y no es ditxosa. Un any fa avuy de la partida; tot es recòrt; tot es amor; y es que l' aňora.

Si qu' es vè qu' ell també l' estima; que l' seu còr es pur y qu' es honrat. Un dia, ni tan sòls un dia, el pensament d' ella ha separat.

¿Per qué dos corets que tant s' estiman, pensarà ella, no están propet un de s' altre si tan mateix no viuen?

¿Que sería d' ella si no es tornassen a veure? ¿Qué d' ella si per casualitat ell se moria, y d' ell si es moria na Maria?

Axò es lo qu' ella pensa, per axò está triste, per axò plora y no té un moment de sossech.

¡Ay, Maria; et competesch! un còr qu' estima, un còr qu' está lluny de son amor, es lo mateix qu' un còr que no té vida; una música sense armonia; un dia sense sol, sense calor.....

Si; sé lo trist qu' es, y me fas llástima, sé lo qu' es amor y qué aňoransa. ¡Deu fassa que son desitx y ton amor se compleixca, puis res hey ha tan trist com l' aňoransa.

VELIS NOLIS.

L' ENDIOT.

Per devòra un safareitx
Un indiòt caminava
Més estufat qu' un noví.....
Un pam de moch li penjava.
Mirava de coua d' uy
Sa imatge en l' aygua pintada
Y vé que tot lo que feya
S' altre endiòt heu imitava.
—Que n' ets amb mí, (digué ab fúria),
Y tot seguit bota a l' aygua.
Més ¡oh desgracia funesta!
Va quedá negat al acte.

Vòltros que teniu doblés
O finques ó que feys vasa,
Teniu s' endiòt present
Y no vos estufeu massa.

M. G.

UNA BONA AGUDESÀ.

(HISTORICH.)

Sempre será una veritat que per sortí un homo sabí y de clá coneixement, no impòria que sia fíy de Còmptes ni de Marquesos, ni ménos s' havé nat dins grans Ciutats. S' apariència mos fa veure cada día que de pares ignorants y de llogarets ben petits s' aixeca qualche intelligència tan gran que mos admira quant la contemplám; y que si es subjècte que la té pogués rossegá els séus calsons per demunt es banchs d' una escòla daría

terreta à molts de señorets que duen pantalons y corbata.

Fa llàstima el veure ses agudeses de qualque atlòt foravilè y pòbre qu' apesà d' axò en moltes ocasions deixa amb sa boca badada à molts que ja saben es llibres quin coló tenen.

Escoltau sino com à pròva d' aqueixa veritat, s' agudesa que s' inventà un atlòt foravilè que no més havia guardat auveyes tota la vida (puis feya de pastoret) qu' à las hores contava uns nou anys.

Aquell atlòt estava llogat à una casa de camp y l' havian destinat à pastoret; com era d' un gèni molt viu, tots de la casa l' apreciavan molt. Era aficionat à n' els coloms y l' amo n' hi deixava tení un parey qu' ell cuydava tant com es seu pròpi còs.

Es Batle de la vila ahont estava comprèsa aquella possessió, tenia una casa de camp ran de sa casa ahont estava es nostro pastoret.

Aquest Batle, era un homo arrogant y decidit, dispòst sempre à ferlè pagà cara à qualsevòl que li presentassen. A mes; tenia un parey de cans magres, que no s' agontavan drets perqu' es seu aliment era aygo, garrolades y sombra de pá ⁽¹⁾ de manera qu' aquells animals l' haurian pegada à Jüdes.

Un dia dematí (dilluns per mes señas) aquests bons de cans se determinaren de fé una visita à n' es colomé d' aquell atlòt y li saupareu dos colomins, deixant es mascle molt mal parat de resultes d' haverse volgut defensà à la desesperada. Quant aquell pobre atlòt entrà à ses cases, y va veure que s' en duyan aquells colomins, se posà à cridà fins que sortiren dos missatges à veure qu' era y mentrestant foren testimoniis d' aquell atentat.

Reposat ja es pastoret des gran susto, no més pensava com faria pagà es perjudicis à l' amo d' els cans; ó sia n' el señó Batle. Be en feya de càlculs; bé pensava y tornava à pensà; d' una part sabia qu' aquell señó era molt astut, y qu' anarlo envestí de per davant seria com qui gastà pólvora en salves; per paga un altre veynat li donava es joch per escampat diguentli que l' any passat els mateixos cans li havian menjat un parey de conis, y que se n' havia hagut d' estreña es cap; però ell, fort y no t' mògues deya sempre qu' aquell señó li pagaria els coloms.

Un dia decapvespre veren vení cap à la vila p' es camí d' aquella possessió, un

atlotet cap baix y concirós qu' encara que dugués calsons d' escandàlari, camiseta d' estám, capell de llana y abarques de pell de bòu, se conexia qu' en duya una de moguda y qu' estava pera pegá fúa. Era es nostro pastoret que s' havia determinat aquell dia d' envestí al señó Batle y cobrà es perjudicis qu' els seus cans li havian donat.

Quant fench arribat al pòble comensà à rondetjá per davant cas Batle y vòlta qui vòlta, no gosava entrarhi dedins; però el cap derré, quant va veure que tenia visites envesteix y digué:

—¡Avenmaria Puríssima! ¿Qui hey ha à qui?

—¿Qui es? (respongué una criada).

—¿Qu' es aquí es señó?

—Sí, però te gent.

—Digauli si pòren parlá dues paraules amb ell.

Es Batle qu' havia sentit totes aquestes completes el feu entrà dins es cuarto, tal vegada per riure una estona de bon gust suposat qu' hey havia uns quants señós.

Entrà s' atlòt y sense pensà à llevarsè es capell, digué:

—Señó: jo he vengut per parlá unes quantes paraules amb vòstè.

—Digués, homo, digués.

—Ydò, si un está tranquil dins caséua y un veynat seu sense més ni ménos li dona perjudicis ó n' hi fa doná p' es seus dependents, ¿está obligat aquell veynat à pagarlos?

—Una vegada que té testimoniis, sí.

—¿Sía el veynat que sía?

—Sía el que sía.

—¿Maldement fos el señó Rectó?

—Maldement. Los ha de pagá fins à s' últim doblé.

Aquí aquell atlòt axecantsè de puntes davant aquells señós amb una veu fòrta y fent grans manotades, digué:

—Ydò, els cans de vòstè la setmana passada se menjaren dos colomins meus, y segons sa llei que vòstè manetja, está obligat à pagarlos; jo tench per testimoniis dos missatges qu' heu veren.

Aquell Batle quant se va veure cortat d' una manera tan inesperada y per un atlòt, per no passà per un inconsequent davant aquells señós, no tengué més remey que pagá aquell pastoret, fins el derré doblé.

Aquell homo qu' amb sa séua astucia sempre solia sortir *libre y sin costas* en totes ses questions, se va veure catxat y vensut per s' agudesa d' un pòbre pastoret.

Figurau-vós, voltros ara, estimats lectors, que poria havè arribat à essè aquest foravilè quant hauria estat homo madú si sa sòrt li hagués obèrtes ses portes d' una escola. Jo dich qu' hauria acabat per fé molt de nòm.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut un curiosíssim *folleto* publicat per sa *Biblioteca popular* que conté una bona oda de Don J. L. Estelrich, titulada s' *Estiu*. Segons nòves no será sa darrera publicació d' aquest gènero que fassa des nostros poetes, impresa d' una manera tan elegant y nòva. Heu agraïm.

Se ven à 10 cèntims d' escut en totes ses llibrerries.

..

Aquesta setmana esurada ben plovera, y no solament à Ciutat sinó també per tota Mallorca; y gracies à Deu ses aygos no han fet mal p' en lloch, que sapiguem.

No neu poden dí axí per Alicante, Múrcia y altres punts qu' han tengut inundacions que los han causat moltes pèrdues, y lo qu' encara es més sensible bastants de morts.

..

A n' es Coll d' En Rebassa sovint, sovint, se mounen bregues y disputes y no hey ha ningú que les corretteixca. S' A-juntament que bé se cuyda de cobrà els arbitris injusts qu' ha posat à ses edificacions que s' alsan à n' aquell lloch, més valdria que se cuydás un poch més d' aquell abandonat caserío, y qu' hey posás un Alcalde pedáneo que no permetés els escandols que cada día se mounen y que no més son propis d' els pobles salvatges.

..

Els fumados están de pèsame; porque no corre gens de tabach per dins Mallorca. Es de contrabando acassat del tot per causa des cordó y es de s' Estanchero porque no n' hi ha. De manera qu' amb sos doblés en sa má un homo no pòt fé un poch de fum per alliberarsè d' els microbis que volan.

¡Ja están ben posats!

..

A n' es camí que desde es de Lluchmajó surt à devòra es pont gros des Coll d' En Rebassa y que li diuen de la Barca, seguramente ley deuen dí porque per passarnè s' es menesté una barca, tanta es s' aygo y es bròu que té per mitx.

A peu es impossible atravessarló y en carruatge hey ha molt de perill de no sortirnè sensès.

Aconsejám à n' aquells que l' hajan de passá que se proveyescan de qualque llaut ó llanxa ó còsa per l' estil, porque sinó, abans, ja poden fé testament. Y si son richs y no tenen molts de parents, poden deixá els seus doblés per compondrerlò y encara axí y tot no será segú que l' arreglan.

..

(1) *Sombra de pá*.—Vòl dí; qu' aquest señó per no gastà en primes, ni esclafades p' es cans, es dematí los feya berenà d' una singlada à cada un: es mitx dia, dinavan de lo que cada un trobava; y es vespre, de sombra de pá qu' era lo que vos diré. Venia aquest señó, y posava un ribell plé d' aygo baix d' una estaca y à n' aquesta hey penjava un pa d' un sòu de manera que s' ombra des pá, pegás dins es ribell d' aygo. Aquells cans vejent s' ombra dins es ribell, y creguentse qu' era pa, comensavan à beure per arribarlí y d' aquesta manera los feya aná tot lo dia plens com unes xeremies, sense qu' acabassen sa rusca de cap à cap d' any; y per axò era que feyan tala à té qui té p' els veynats.

COVERBOS.

VERITATS COM UN TEMPLE.

Els inimichs de sa bossa.

Els inimichs de sa bossa, son tres:—El primé: ses passions.—El segon: es jòch.—El tercé: els plets y questionous.

Ses pòrtas del infèrn.

Ses pòrtas del infèrn son quatre:—Sa primera: sa pòrta de la Blasfèmia.—Sa segona: sa pòrta del Mal Lladre.—Sa tercera: sa pòrta de la Venjansa.—Sa quarta: sa pòrta de la Verdesca.

Els manaments de sa dòna casada.

Els manaments de sa dòna casada son cinch:—El primé: estimá al séu homo més que tots els altres.—El segon: sebre fé mitx parey amb ell, y no esqueixá per poré fé es solch dret fins abaix de tot.—El tercé: deixá els séus infants de vista tan poch com podrà.—El quart: no está barayada amb ses feynes, ni amb sa sogra.—El quint: no essé vayvera ni xarradora.

Aquests manaments s'enclouen amb un: Sofrí molt, y no doná que sofri.

***

Recepta per curá borratxeria ó gatera, que tot es ú.

D'aygo serenada . . . . . 37 grams
De cloruro anti-taverna . . . 180 id.
De coneixement de lo que van à rebre . . . . . 48 id.
De xaròp de flassada . . . . . 57 id.
D'estrèt de bones companíes. 87 id.

Mòdo de aplicarsé.—Se mesclarán bé totes aquestes còses y procuraràn tenirsé avinent; y quant se present la senhora gola, s'en prendrán tantes tasses com en prenía per agafá una turca.

Nota.—Amb aquesta recepta se curá un gat apostòlich veterá de més de vint anys; que ja havia rompudes totes ses llieres d'els séus cañissos atupant sa dòna; y que no tenia pell p'es nàs ni per s'esquena de fé es carretó. Mes: aquest invent, ha agafat medalla de papé d'òr en el *certamen* de Trobadós d'aygo de s'isla.

El seu inventó,—MESTRE GRINOS.

***

Un dia dos missès y un notari varen aná à passetjá cavalcant amb un ase perhom; quant foren per un camí descubriren un vey devant ells també qualcant; tractaren d'alcançarlo per riure amb ell, y donant poñida à n'els ases l'agafaren prest.

Després d'haverlo saludat li preguntaren d'hont venía, y es vey los respongué que venía del Cèl.

Ells ja comensaren à riure.

—¿Y qu'hey ha de nou en el Cèl?
—El Bon-Jesus y Sant Pere han tengut questions y ho vòlen posá en plet; han recorregut tot el Cèl y no han trobat cap missè ni notari per defensarlós. Anaren al Infèrn à cercarné y s'en oferiren tants qu'hagueren pogut carregá amb sach y sàrria y més n'haguessen volguts.

Quant es missès sentiren axò, ja no volgueren riure més amb aquell vey, y donant poñida à n'els ases procuraren à fé via.

***

Un pagés aná un dia à ca un sacerdot y li preguntá que feya pagá per fé un sermó, conteslantli que lo acostumat era un duro.

Es pagés li doná un duret d'or, diguentli:

—Tenga, ja me farà un sermó de Sant Antoni.

Es capellá s'embutxacá es duret, y vejent qu'es pagés esperava amb sa bossa ubèrta, li preguntá:

—¿Germá: qu'esperau?

—Esper es camvi. ¿No ha reparat que té dotze doblés de més es duro?

—¡Cá, homo! (digué es capellá); deixauhó corre; jo ley afagirà de llatí.

***

Una veyá quant la sagramentavan sempre xarrava, y fonch precis qu'es Vicari li digués que callás, y quant hagué rebut el Sant Viatich, que li preguntá es Vicari si tenia res de que confessarse per rebre el Sagrament de l'Estramunció, contestá:

—Ara no, pero pòt sé que d'aquí dos ó tres dies trèpia qualche còsa p'es recons que no heu hagi trobat amb sa primera encorralada.

***

Un jove se volia casá y li proposaren una *mitja taronja* molt ben educada y molt instruhida.

—Poscheix tres llengos.

—¡Tres! (va dí ell).

—Si, tres.

—¡Jesus, Sant Antoni! ¡Si amb una no es agontadora cap dòna, qué farà aquesta qu'en té tres! ¡Cá, cá, cá! Deixauhó corre.

LOTERIA DE NADAL

LLIBRES TALONARIS PER FÉ RECIBOS

A sa Papelería de Can Tous, s'en trobarán de 50 y 100 fuyes á n'es preu de 2 reals y mitx y à 4.

Plassa de Cort, n.º 14.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—A la mèrt ningu li escapa.

SEMBLANSES.—1. En que s'acopan.

2. En que fa vòltes.

3. En que tenen també.

4. En que té trasts.

XARADA.....—Re-có.

PREGUNTA.....—Va entrá à n'els trenta-un.

CAVILACIÓ.....—Portell.

FUGA.....—A Lluch cares aná à Lluch

y amb En Lluch i'ets casada;

si à Lluch no 'gueses anada

à Lluch no gueres sabut.

ENDEVINAYA.—Un bunòl.

GEROGLIFICH.

ES PATRÓ

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es falcó à qualche mès-tre d'escòla?
2. ¿Y un fuy de papé d'escriure à un frare caputxi?
3. ¿Y un impressó à sa máquina d'En Jofá?
4. ¿Y un rosé à ses galtes d'un homo ò d'una dòna?

XARADA

Sa primera es una còsa que cada dia menjám; sa segona quant la senten s'assustan els animals; Sa segona y sa primera dins els cortés s'ól está; y es tot es nòm d'un homo que govèrna per la má.

PREGUNTA.

¿Qu'es axò? una còsa qu'está p'es camp; á baix té un tronch y per dedalt té fuyes.

CAVILACIÓ.

J. MONO

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

.n j.v. s. prns p.r t.
l.s gl.s q. c.nt f.s m.l.
j. cr.t.ch .n g.n.r.l
n. tr.ct d' .n.tj. n.ng.

ENDEVINAYA.

Som es susto d'els coloms y es beneyts fás crida fòrt, per devés Ciutat vench molt y en vení fás qualche mòrt.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

8 NOVEMBRE DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.